

Ruth Rebekka Struik.

(vrije vertaling van 'In Memoriam')

Ruth Rebekka Struik, een wiskundige en levenslange activist voor sociale rechtvaardigheid, stierf op 9 februari 2022 in de Frasier Meadows Retirement Community in Boulder op 93-jarige leeftijd. De oorzaak was hartfalen.

Dr. Struik doceerde 40 jaar aan de Universiteit van Colorado, voornamelijk op de Boulder-campus. Haar onderzoeksgebied was groepentheorie. Ze gaf wiskunde op alle niveaus, maar haar bijzondere passie was het begeleiden van jonge vrouwen die hun carrière in wiskunde en wetenschap begonnen.

Dr. Struik werd in 1928 geboren in Worcester, MA, als oudste van drie dochters. Ze werd geboren kort nadat haar ouders, Dirk Jan en Saly Ruth (Ramler) Struik, beiden wiskundigen, uit Nederland emigreerden. Haar moeder was de eerste vrouw die een doctoraat in de wiskunde behaalde aan de Karelsuniversiteit in Praag, Tsjecho-Slowakije.

Haar vader was een bekende wiskundige en wetenschapshistoricus wiens specialiteiten multidimensionale meetkunde en tensoranalyse waren. Als fervent marxist werd hij aangeklaagd wegens verzonnen aanklachten tijdens het McCarthy-tijdperk en met verlof geplaatst voor zijn baan bij het Massachusetts Institute of Technology (MIT). Dus Rebekka's beginjaren stonden in het teken van aandacht van de FBI en de langlopende rechtszaak van haar vader. Alle aanklachten werden uiteindelijk ingetrokken.

Ze groeide op tijdens de depressie in Belmont, MA. en studeerde summa cum laude af in 1949 aan Swarthmore College, met een graad in wiskunde. Ze behaalde een master's degree aan de Universiteit van Illinois in 1951 en een Ph.D van het Courant Institute of New York University in 1955. Ondanks haar geloofsbrieven kon ze geen werk vinden vanwege seksisme en haar linkse politiek. Haar lidmaatschap aan de Northwestern University werd ingetrokken tijdens het McCarthy-tijdperk.

In het begin van 1952 ontmoette Dr. Struik de begaafde jonge natuurkundige Hans Freistadt, op de presidentiële nominatieconventie van de Progressieve Partij in Chicago, waar W.E.B. Du Bois (Amerikaans mensenrechtenactivist) de hoofdspreker was. Ze trouwden later dat jaar.

Dr. Freistadt, een vluchteling uit Hitlers Oostenrijk, had zijn eigen strijd in het McCarthy-tijdperk. In 1949 had de New York Times een verontwaardigd rapport gepubliceerd dat een erkende communist werkte voor de Atomic Energy Commission en dat belastinggeld werd besteed aan het opleiden van deze in het buitenland geboren fysicus. Het resultaat was een hoorzitting in het Congres, die ook door de Times werd behandeld. Redacteurs in het hele land wogen mee. Dr. Freistadt verloor zijn AEC-beurs, die zijn doctoraalstudies financierde. Uiteindelijk behaalde hij zijn doctoraat, maar hij stond op de zwarte lijst in de natuurkundewereld.

In 1957 verhuisde het paar naar Vancouver, BC, waar Dr. Struik haar man steunde terwijl hij een carrièreswitch maakte en naar de medische school ging aan de University of British Columbia. Ze vestigden zich begin jaren zestig in Colorado. Ze kregen drie dochters en scheidden in 1970. Dr. Freistadt vestigde zich in Oroville, CA, waar hij vele jaren als verloskundige werkte. Hij stierf in 2015.

In 1961 werd Dr. Struik aangenomen als docent aan de Universiteit van Colorado, de eerste getrouwde vrouw met kinderen van de wiskundeafdeling. Bijna 40 jaar later ging ze met pensioen, hoogleraar. Ze publiceerde ongeveer een dozijn artikelen in haar specialiteit, groepentheorie.

In de laatste jaren van haar carrière breidde ze zich uit naar geschiedenis van de wiskunde, numerieke analyse en waarschijnlijkheid, cryptografie en beoordelingen van mannelijke en vrouwelijke prestaties in wiskunde. Ze zei vaak dat de meest populaire krant die ze elk jaar publiceerde de lijst was die ze had samengesteld uit openbare registers van de salarissen van alle medewerkers van de wiskundeafdeling. Uit deze gegevens had ze uiteindelijk bewijs dat vrouwen enorm onderbetaald werden in vergelijking met mannen met vergelijkbare cv's. In de jaren 80 behoorde ze tot de vrouwen die de universiteit uitdaagde wegens discriminatie op grond van geslacht en schikkingen won, waaronder achterstallige betalingen. Haar carrière wordt besproken in het boek: "Women Becoming Mathematicians: Creating a Professional Identity in Post-World War II America" van Margaret AM Murray.

Ze was een vroege gebruiker van computers en e-mail, toen informatica een onderdeel van wiskunde was. Maar later vermeed ze elk contact met computers vanwege haar zorgen over privacy. Dr. Struik studeerde Frans, Russisch en Chinees en was enkele jaren vertaler van Russische wetenschappelijke artikelen naar het Engels.

Gedurende haar hele leven, ook tijdens haar pensionering, was Dr. Struik actief in tal van doelen op het gebied van sociale rechtvaardigheid, waaronder vrouwenrechten, kiezerseducatie en vakbondsorganisatie. Ze was ook een vroege activist in milieuactivisme, steunde recycling en drong aan op fietspaden en fietspaden in en rond Boulder.

Ze was vele jaren actief in de Boulder Area Arbeidsraad. Ze was lid van de American Federation of Teachers en de American Association of University Professors.

Ze was één van de organisatoren van haar plaatselijke afdeling van NOW (Nationale Organisatie voor Vrouwen), die de verkiezing van vrouwen in de Boulder City Council promootte. Ze was ook actief in de League of Women Voters. Ze werkte voor de hervorming van de campagnefinanciering en voor de registratie van kiezers. Ze werkte aan veel politieke campagnes, waaronder de congrescampagne van Pat Schroeder en de wetgevende races van Dorothy Rupert.

Ze was een hartstochtelijk voorstander van wapenbeheersing en protesteerde tegen de verkoop van vuurwapens op lokale wapenshows.

Ze was een activist voor universele gezondheidszorg bij de Colorado Coalition for Single Payer en de Physicians for a National Health Program.

Ze was jarenlang een trouw lid in de Colorado Sociale Wetgevingscommissie en hielp de groep bij het volgen van wetgeving over zaken als gezondheidszorg, onderwijs, armoede, huisvesting en geweldpreventie.

Ze ontving vele prijzen voor haar activisme, maar haar favorieten waren misschien wel de drie 'Oscars' die Eco-Cycle aan Boulder's 'Recycler van het Jaar' heeft toegekend. De beeldjes van Oscar de Grouch van Sesamstraat, die zijn hoofd uit zijn vuilnisbak stak, hadden een prominente plaats in haar appartement in Frasier Meadows. Tot haar laatste ziekte bewaakte ze haar omgeving om ervoor te zorgen dat recycling, compost en vuilstort correct werden gescheiden.

Ze was een informatiefanaat, keek constant naar het nieuws en hield van documentaires. Ze was een fervent aanhanger van de publieke radio. Ze hield van breien, knuffels maken voor kinderen, maar ook van schetsen en aquarellen van bloemen en de natuur. Ze genoot ook van het onderwijzen van vakbondsliederen en feministische liedjes aan haar drie dochters: Marion, Margo en Lulu.